

1. רות פרק ג

(ג) וְרַחֲצָתָּ וְסִכַּתְּ וְשָׂמַתְּ שְׂמֹלֶתְךָ עָלֶיךָ וַיְרַדְתִּי וַיִּרְדֵּךְ הַגֵּרָן אֶל־תְּדַעֵי לְאִישׁ עַד כִּלְתֹּי לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת:
(ד) וַיְהִי בְּשִׁכְבוֹ וַיְדַעַת אֶת־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב־שָׁם וַבָּאָת וְגַלִּית מַרְגְּלוֹתָיו וּשְׁכַבְתִּי וּשְׁכַבְתָּ וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂי:
(ה) וַתֹּאמֶר אֵלָיָהּ כָּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרֵי אֵלַי אֶעֱשֶׂה:
(ו) וַתִּרְדַּד הַגֵּרָן וַתַּעַשׂ כְּכָל אֲשֶׁר־צִוְּתָהּ חֲמוּתָהּ:
(ז) וַתִּשְׁכַּב מִרְגְּלוֹתָיו עַד־הַבֹּקֶר וַתִּקָּם בְּטָרֹם יָכִיר אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־יְדָעָהּ כִּי־בָאָה הָאִשָּׁה הַגֵּרָן:

2. רש"י רות פרק ג פסוק ו

(ו) ותרד הגורן ותעש - היא אמרה לה ורחצת וסכת ושמת שמלותיך עליך ואחר כך וירדת הגורן והיא לא עשתה כן אלא אמרה אם ארד כשאני מקושטת הפוגע בי והרואה אותי יאמר שאני זונה לפיכך ירדה בתחלה הגורן ואחר כך קשטה את עצמה כאשר צותה חמותה:

3. רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב

כשאירע מעשה אמנון ותמר גזר דוד ובית דינו על ייחוד פניה, ואף על פי שאינה ערוה בכלל ייחוד עריות היא,

4. פרשת אחרי מות

(ו) אִישׁ אִישׁ אֶל־קַל־שְׂאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עִרְוָה אֲנִי יְקוּק:

5. רות פרק ד

(ט) וַתִּקַּח נְעָמִי אֶת־הַלֵּל וַתִּשְׁתַּהוּ בְּחֵיקָהּ וַתְּהִי־לוֹ לְאִמָּתָה:
(יז) וַתִּקְרָאנָהּ לוֹ הַשְּׂכֵנוֹת שֵׁם לְאִמֹּר יִלְד־בֵּן לְנְעָמִי וַתִּקְרָאנָהּ שֵׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי־יִשִׁי אָבִי דָּוִד: פ
(יח) וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ פְּרָץ הוֹלִיד אֶת־חֲצֹרֹן:
(יט) וְחֲצֹרֹן הוֹלִיד אֶת־רָם וְרָם הוֹלִיד אֶת־עֲמִינָדָב:
(כ) וְעֲמִינָדָב הוֹלִיד אֶת־נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת־שִׁלְמָה:
(כא) וְשִׁלְמוֹן הוֹלִיד אֶת־בְּעָזָה וּבְעָזָה הוֹלִיד אֶת־עוֹבֵד:
(כב) וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת־יִשִׁי וְיִשִׁי הוֹלִיד אֶת־דָּוִד:

6. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יט עמוד ב

רבי חנינא אומר: מהכא ותקראנה לו השכנות שם לאמר יולד בן לנעמי. וכי נעמי ילדה? והלא רות ילדה, אלא: רות ילדה ונעמי גידלה, לפיכך נקרא על שמה.

7. במדבר רבה (וילנא) פרשת במדבר

וישב דוד לברך את ביתו וגו' לא הניחתו ליכנס לתוך הבית אלא יצאת לחוץ והיתה מקפחתו בדברים ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו מכאן את למד שהיה הופך אספירס ומשויר שכן היא אומרת לו אשר נגלה היום התחילה עושה מריבה כנגדו מבקשת לאכול פניו אמרה לו אם ראיתי כבודך מה נכבד היום מלך ישראל עכשיו הודעת שאת מלך אשר נגלה היום הלוי בצניעות אלא לעיני אמהות עבדיו ואלו הן נשי ישראל שהיא קוראה אתהן אמהות, כהגלות נגלות אחד הריקים אמר רבי אבא בר כהנא הריק שבריקים זה ארכיסטט שאין ריקם הימנו מכל מצוה כך היה דוד מרקד לפני הארון אמרה לו היום נגלה כבודו של בית אבא בוא וראה מה ביניך לבין בית אבא כל בית אבי היו צנועים וקדושים אמרו עליו על בית שאול שלא נראה מהם לא עקב ולא גודל מימיהם הה"ד (שם/שמואל/ א כד) ויבא אל גדרות הצאן על הדרך ושם מערה ויבא שאול וגו' מהו ויבא אל גדרות הצאן ר' אבין בשם רבי אלעזר נכנס לו לדיר הצאן גדר לפניו מגדר, ויבא שאול להסך את רגליו עשה עצמו כסוכה עטיף פעליונים וישב לבית הכסא והיה חמי ליה משולשל ציבחר ומסלק ציבחר משולשל ציבחר ומסלק ציבחר דוד לית אריך מנגע בהא גופא צניעה הה"ד דהוא א"ל (שמואל א כד) הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתןך ה' היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס עליך ואחוס עליך אין כתיב כאן אלא ותחס עליך צניעותך חסה עליך וכך אמרה לו מיכל של בית אבי היו צנועין כ"כ ואת עומד ומגלה לבושך כאחד הריקים כיון שגמרה דבריה א"ל וכי לפני מלך ב"ו שחקתי ולא לפני מלך מלכי המלכים שחקתי אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו ואלו היה אביך צדיק יותר ממני היה האלהים בוחר בי ופוסל בבית אביך הה"ד (שם/שמואל/ ב ו) ויאמר דוד אל מיכל לפני ה' וגו' א"ל אביך היה מלך על ישראל בלבד אני נגיד על ישראל ויהודה הה"ד על עם ה' זה שבט יהודה על ישראל אלו שאר שבטים ד"א א"ל של בית אביך היו מבקשין כבוד עצמן ומניחין כבוד שמים ואני איני עושה כן אלא מניח כבוד עצמי ומבקש כבוד שמים

8. ילקוט שמעוני תורה פרשת בלק רמז תשעא

ך אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא לא אתה הוצאתם מבין ע"א למה ה' יחרה אפך עד שהן במצרים עבדו אלילים ואעפ"כ לא היו פרוצין בעריות שנאמר גן נעול וגו' ובשעה שירדו למצרים היו צנועים כל אחד ואחד בתוך אהלו שנאמר איש וביתו באו, לא ראובן היה מביט באשתו של שמעון ולא שמעון באשתו של ראובן, אלא כל אחד באהלו צנוע ואפילו כשהיו ששים רבוא במדבר כך היו צנועים ולא היה אחד מהם פותח פתחו כנגד פתחו של חברו, כיון שצפה בלעם וירא ישראל שוכן לשבטיו, התחיל משבחן מה טובו אהליך יעקב

9. ילקוט שמעוני רות רמז תרד

וירדת הגורן, וירדתי כתיב, אמרה לה זכותי תרד עמך,

10. ילקוט שמעוני רות רמז תרא

שתי נשים מסרו עצמם על שבט יהודה תמר ורות, תמר היתה צועקת אל אצא ריקם מן הבית הזה, רות כל שעה שחמותה אמרה לה לכי בתי היתה בוכה שנאמר ותשאנה קולן ותבכינה

11. מדרש זוטא - רות (בובר) פרשה ג סימן ח

[ח] ויחרד האיש. נשבע לה אם רוח את הסתלקי מעלי, ואם מבני אדם את הודיעני, אמרה לו מבני אדם אני, ובאתי לבקש מאת המקום שיתן לי חלק במשפחתך

12. אלשיך על רות פרק ד פסוק יח

(יח - כב) ואלה תולדות פרץ וכו' וישי הוליד את דוד. ראוי לשים לב למה זה מביא וקורא בשמותם כל תולדות פרץ, והיה די מבוזע ועד דוד. ועוד כי ישי ודוד כבר נאמרו באומרו הוא אבי ישי אבי דוד, ולמה חזר לומר ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד. ועוד וי"ו של ואלה על מה בא להוסיף:

13. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נ עמוד ב

בני ביישן נהוג דלא הוו אזלין מצור לצידון במעלי שבתא. אתו בנייהו קמיה דרבי יוחנן, אמרו לו: אבהתיך אפשר להו, אגן לא אפשר לן. - אמר להו: כבר קיבלו אבותיכם עליהם, שנאמר שמע בני מוסר אביך ואל תטש תורת אמך.

14. שיר השירים פרק א

(ז) הגידה לי שְׁאֶהְבֶּה נְפִשִׁי אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה תִרְבִּיץ בַּצְּהָרִים שְׁלֹמֹה אָהִיָּה כְּעֵטָיָה עַל עֲדְרֵי חֲבָרִיָּה:

(ח) אִם-לֹא תִדְעֵי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי-לָךְ בְּעֵקְבֵי הַצֹּאן וְרַעֲי אֶת-גְּדֵי־תֶיֶךְ עַל מִשְׁכְּנֹת הָרָעִים

15. מצודת דוד

הגידה לי וגו'. כאילו תשלח אמריה אל החשוק ותאמר אליו אתה החשוק שנפשי אוהבת אותך, הגידה לי אנה תרעה את הצאן ואנה תרביצם בעת הצהרים, (כי אז היא העת להרביץ הצאן לנוח), וכאילו תאמר הודיעני מקומך ואבוא אני אליך לדעות עמך בצאן:

שלמה. אשר למה אהיה כמשוטת אנה ואנה על עדרי הרועים חבריך, לחפש עד אשר אמצאך והנמשל הוא שוטטת כדעת חוקרת ונבוכה:

אם לא תדעי לך. כאילו החשוק משיב לה וישלח דבריו לאמר את היפה בין הנשים, אם לא ידעת מקום תחנוני איו, צאי ולכי במדרך עקבי רגלי הצאן צאני, ותרעי גם את גדויתך ממעל למשכנות שאר הרועים כי שם מקומי, ותהיה אם כן קרובה אלי והנמשל הוא כי משיב לה אם לא מצאת חכמה לדעת אמתתי מעצמך סמכי על הקבלה והאחזי, בדרכי אבותיך ותהי דבוקה אלי, ואז תהיה למעלה מכל גויי הארצות, כי גדול אני מכל אלהי העמים הם שרי מעלה

16. רות פרק א

(טז) וַתֹּאמֶר רות אֶל-תַּפְגַּעִי-בִי לַעֲזֹבְךָ לְשׁוּב מֵאֲחֵרַיָּךְ כִּי אֶל-אִשְׁרֵי תַלְכִי אֵלַי וּבְאִשְׁרֵי תַלְכִי אֵלַיִן עִמָּךְ עִמִּי וְאֵלֶיךָ אֵלֶיִי:: משלי פרק ו

(כ) נָצַר בְּנֵי מִצּוֹת אַבְיָךְ וְאֶל-תִּטֹּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ:

אבן עזרא משלי פרק ו פסוק כ

(כ) נצור בני - בלב שלא תשכחנה:

מצודת דוד משלי פרק ו פסוק כ

(כ) מצות אביך - כי הלא בודאי חפץ בתקנתך:

תורת אמך - מה שהיא מלמדתך:

פרשת האזינו

(ז) זָכַר יְמוֹת עוֹלָם בְּיַד שְׁנוֹת דֹר-וָדוֹר שְׁאֵל אֲבִיךָ וַיִּגְדֶּךָ זְקֵנֶיךָ וַיֹּאמְרוּ לָךְ:

הטעם האחד עשר, כי בספר חסד למשיחו (לרבי אליהו עקיבא רבינוביץ אב"ד דפאלטאווא) וממילא

יבואר ג"כ למה קבעוה בין כ"ד כתבי הקדש. דהנה בירושלמי פאה פ"ב הי"ד איתא, דמקרא משנה תלמוד אגדה ואפילו מה שתלמוד ותיק עתיד להורות לפני רבו כבר נאמר למשה מסיני. והיינו כי לא רק התורה שבכתב בלבדה קבל תורה משה בסיני, אלא גם תורה שבע"פ ודקדוקי סופרים וכל התורה המצויה עתה בידינו הכל היה על פי ה' ביד משה עבדו והוא מסרה ליהושע. ולמען לא יעלה על לב איש, בזדון או בשגגה, להטיל ח"ו שום ספק באמינות תורה שבע"פ, ראו אנשי כנה"ג ורז"ל לקבוע אותה בין כתבי הקדש ולתקן מנהג קריאתה ביום מתן תורתנו דוקא, והיינו כי בשמוע העם מפורש יוצא מפי הקוראה, כי בעז גבור החיל ושופט ישראל לקח לו בחופה וקדושין נגד זקני עירו וכל העם אשה מואביה מלידה ומבטן שהמעשה הזה הוא לכאורה סותר למה שכתוב בתורה משה "לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'". אלא בע"כ יוכרח כל איש, נאמן לה' להודות כי יחד עם התורה הכתובה נמסרה למשה מסיני גם תורה שבע"פ ותורה אחת הוא ואי אפשר לזו בלא זו. והיא כוללת בתוכה הלכות ביאורים לתורה שבכתב ואחת מן ההלכות האלה היא ההלכה דמואבי ולא מואבית ומשפטי ה' צדקו יחדיו.

רב אבינר על מגילת רות פרק ג

את צריכה ליוזם ולהידחק למקום משכבו של בעז. בלא ספק, זה דבר נועז מאוד. יותר מכך. זה דבר אסור. וכי איזו התנהגות היא זול אגב. אין זו הפעם הראשונה שאנו פוגשים התנהגות כזו. לפעמים ששים דבר לא טוב בתור הוראת שעה יוצאת דופן. אך כיוון שהיא לשם שמים – הוא טוב ויוד נג כ. כמובן. אין זה מתיר לעשות עברות לשם שמים, אלא שכאשר יש היתר מיוחד על הוראת שעה, צריך שזה יהיה באמת לשם שמים (עיי' שרית משפט כזק עני' שטז).